

[Grethe Philip.]

brug, uden at han satte dette store indenlandske forbrug direkte i forbindelse med vores udenlandske gæld. Det er for mig at se ikke problematikken, at vi har et underskud på de løbende poster på statsbudgettet. Det er ikke i sig selv det, der er problemet, og at vi må afbøde den likviditet, det fører til, ved optagelse af et indenlandsk statslån. Nej, problemet ligger, som vi drøftede forleden dag, i den store udenlandske gæld, vi har, som gør, at vi ikke kan tillade, at renten sænkes væsentligt under det, man har andre steder. Vi bliver derfor nødt til at optage disse lån for at modvirke en stærk rentesænkning, således som det også er sagt i bemærkningerne.

Når jeg nævner det her, så er det, fordi hr. Ivar Hansens bemærkninger minder mig om en diskussion, vi har ført adskillige år tilbage med partiet venstre, og som jeg dengang ligesom nu synes var ganske og aldeles forfejlet og en misforståelse af den økonomiske sammenhæng.

Honoré (KrF):

I betragtning af det store underskud på statsbudgettet er der også nu behov for en likviditetsopsugning. Vi bliver nødt til at give denne bemyndigelse, selv om vi ikke er i tvivl om, at det vil have negative virkninger på det almindelige obligationsmarked. Vi ved dog, at finansministeren vil bestræbe sig på at administrere bemyndigelsen, så disse negative virkninger bliver mindst mulige. Vi har dog på et tidligere tidspunkt understreget, at vi kan blive nødt til at foretage en betydelig stramning af finanspolitikken, hvad der ud over de statsfinansielle virkninger kan få positiv betydning for betalingsbalancesituationen. Det sidste er måske nok så vigtigt et hensyn.

Alfred Hansen (DR):

Det er påstået, at der er et stort finansieringsbehov, og dette er ganske givet rigtigt. Man skulle derfor fra regeringens side gøre det attraktivt at spare op, og det vil sige, at man skulle have vished for, at hvis man sætter penge i banken, så kan man stort set købe det samme for dem om 5 år og om 10 år. Så ville folk få lyst til at spare op. Det ville være attraktivt, men for at det skal kunne blive attraktivt at spare op, må inflationen stoppes, og det er for regeringen ikke et stykke behageligt arbejde at skulle i gang med, fordi det kræver, at

man sætter ind over for bl. a. spekulationsmulighederne i jord.

Det er nu engang sådan, hr. finansminister, at penge søger derhen, hvor afkastningsniveauet er størst, og i øjeblikket og gennem de seneste år har der været størst mulighed for at få en stor fortjeneste ved pengeanbringelse i uproduktive investeringer. I det øjeblik man gør det attraktivt at investere i produktive formål, så vil det medføre, at pengene søger derhen, hvor vi alle sammen har gavn af det, nemlig til erhvervslivet, og det vil medføre en lavere rente.

Det er jo beklageligt, når man for en måneds tid siden i avisen kunne se, at nu var også eksporterhvervene begyndt at investere i jord. De ville forsøge at få en højere rente af deres kapital, hvad man jo i og for sig ikke kan forvente dem i. I de ledsagende bemærkninger til denne oplysning i Dagbladet, som jeg læste det i, stod, at de ved at investere penge i erhvervslivet maksimalt kunne regne med ca. 10 pct. forrentning, og samtidig var det forbundet med stor risiko for, at netop dette erhverv måske ikke kunne klare sig. Ved at investere i jord og anden form for fast ejendom var afkastningsniveauet 20-25 pct. effektiv rente på årsbasis, vel at mærke uden beskatning.

Der er kun en vis købeevne her i samfundet med hensyn til at erhverve obligationer. I øjeblikket køber en del mennesker kreditforeningsobligationer, hypotekforeningsobligationer og obligationer fra reallånefunds. Jeg frygter meget, at hvis man i dette ting giver finansministeren mulighed for at sælge disse statsobligationer, så vil den nuværende købeevne, som bliver brugt til kreditforeningsobligationer, søge hen til statsobligationerne, hvis det er mere givtigt. Vi kommer derfor meget hurtigt i en situation, hvor udbuddet af kreditforeningsobligationer er meget stort, men hvor efterspørgslen er meget lille, og det får til følge, at kurserne falder og renten dermed stiger. Og hvem skal betale den regning? Det skal de, som i årene fremover skal etablere sig, og det er hovedsagelig ungdommen.

Vi må fra retsforbundets side tage afstand fra en sådan politik, hvor man straffer de kommende generationer, og hvor man skubber problemerne fra sig. Vi foreslår, at man løser problemerne her og nu. De kommende generationer skal nok få deres problemer at slås med.

Endelig er det beklageligt her at måtte kon-